

Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten die betrekking hebben op de BES-eilanden (Fiscale Verzamelwet 2027)

Versie 1.0 Internetconsultatie

Memorie van Toelichting

Inhoudsopgave

I.	ALGEMEEN	2
1.	Aanleiding	2
2.	Voorgestelde wijzigingen	3
3.	Budgettaire aspecten	6
4.	Uitvoeringsaspecten	6
5.	Doenvermogen	6
6.	Administratieve lasten/gevolgen voor bedrijfsleven en burger	7
7.	EU-aspecten	7
8.	Advies en consultatie	7
9.	Doelmatigheid, doeltreffendheid en evaluatie	7
II.	ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING	8

I. ALGEMEEN

1. Aanleiding

De fiscale wetgeving op de BES-eilanden vergt met enige regelmaat inhoudelijke wijzigingen en technisch onderhoud, niet in de laatste plaats omdat een aantal wetten zijn verouderd en op vele punten niet meer consistent zijn. In 2024 en 2025 is om die redenen voor de BES-eilanden al een aantal maatregelen ingevoerd die indertijd middels twee afzonderlijke Belastingplannen zijn opgesteld op basis waarvan meer inhoudelijke aanpassingen konden worden ingevoerd. Met het onderhavige wetsvoorstel wordt het fiscale stelsel op de BES-eilanden wederom op een aantal onderdelen aangepast, maar betreft het vooral een aantal technische wijzigingen met een beperkt budgettair effect. Dit betreft voorstellen tot wijzigingen in de Belastingwet BES, de Wet inkomstenbelasting BES (Wet IB BES) en de Wet loonbelasting BES (Wet LB BES), waaronder:

- Een aanpassing van het tarief van de vastgoedbelasting voor hotels die in eigendom zijn van niet-natuurlijke personen,
- De invoering van een fiscale eenheid in de algemene bestedingsbelasting (ABB),
- De invoering van een vrijstelling voor de ABB voor de goederen die voor de landbouw worden gebruikt,
- De invoering van een vrijstelling in de overdrachtsbelasting ten aanzien van de verkrijging van cultuurgrond die voor de landbouw wordt aangewend,
- De invoering van een invorderingsmaatregel om motorrijtuigen stil te laten houden om een dwangschijf ten uitvoer te leggen,
- De invoering van de bevoegdheid om dwangschijven per post te kunnen laten bezorgen,
- Aan de verplichting tot het indienen van een verzamelloonstaat wordt een boetebepaling aangepast,
- Het vervallen van de mogelijkheid om aftrekposten tussen echtgenoten in het jaar van echtscheiding afwijkend te verdelen,
- De tekst van de koppeling tussen de belastingvrije som (BVS) aan het wettelijk minimumloon (WML) wordt verduidelijkt,
- De bepaling die regelt dat het krachtens wettelijk vruchtgenot aan een kind ontleent loon wordt geacht door een ouder te zijn genoten te laten vervallen,
- Het normbedrag voor de gebruikelijkloonregeling zal jaarlijks worden geïndexeerd met de tabelcorrectiefactor, en
- Het invoeren van een eindheffing voor het loon ter zake van aan een of meer werknemers ter beschikking gestelde auto's.

De fiscale verzamelwet BES eilanden 2027 is zo veel mogelijk beperkt tot maatregelen die idealiter met ingang van 1 januari 2027 in werking moeten treden of vanwege de uitvoerbaarheid voor die datum in het Staatsblad moeten zijn opgenomen.

Verzamelwetsvoorstellen

Het onderhavige wetsvoorstel is een inhoudelijk verzamelwetsvoorstel en voldoet aan de criteria uit de notitie Verzamelwetgeving¹ en aanwijzing 6.4 uit de Aanwijzingen voor de regelgeving.² In het onderhavige wetsvoorstel is sprake van thematische en/of uitvoeringstechnische samenhang. Het wetsvoorstel bevat een aantal maatregelen die separaat te klein zijn om als zelfstandig wetsvoorstel in te dienen. Het is op voorhand niet de verwachting dat een van de onderdelen van dit wetsvoorstel dermate politiek omstreden is dat een goede parlementaire behandeling van andere onderdelen in het geding komt.

Opzet algemeen deel

De paragrafen in het algemeen deel van deze memorie van toelichting zijn op onderwerp en maatregel gerangschikt. Vanaf paragraaf 2 wordt per maatregel in het wetsvoorstel een korte algemene toelichting gegeven. In deze memorie van toelichting wordt ook per maatregel ingegaan op de doelmatigheid, doeltreffendheid en de uitvoeringsgevolgen van de maatregel.

Doeltreffendheid is de mate waarin de beleidsmaatregel er naar verwachting in zal slagen om het gestelde beleidsdoel te bereiken. Uiteengezet wordt *hoe* en *in welke mate* de in te zetten instrumenten naar verwachting bijdragen aan het realiseren van het doel. De doelmatigheid is de mate waarin dat tegen zo laag mogelijke kosten gebeurt en hoe dat in verhouding staat tot de gestelde doelen. Het kan gaan om budgettaire gevolgen, maar ook om maatschappelijke gevolgen. Daarbij komt ook de benodigde beleidsinformatie aan bod. Het is belangrijk om voorafgaand aan de implementatie van nieuw beleid te bepalen hoe die informatie wordt vergaard en hoe het beleid zal worden geëvalueerd. Dit draagt bij aan een effectieve toetsing van de effectiviteit en efficiëntie van overheidsbeleid. Voor een uitgebreidere toelichting op de afzonderlijke maatregelen wordt ook verwezen naar de artikelsgewijze toelichting.

Het slot van het algemeen deel van deze memorie gaat achtereenvolgens in op de budgettaire aspecten, de gegevensbescherming, de gevolgen voor bedrijfsleven en inwoners op de BES-eilanden, de uitvoeringsgevolgen en het resultaat van advies en consultatie.

2. Voorgestelde wijzigingen

Vooraf in de Belastingwet BES, waarin onder andere de vastgoedbelasting, de opbrengstbelasting, de algemene bestedingsbelasting en de overdrachtsbelasting zijn opgenomen, worden wijzigingen voorgesteld. Daarnaast worden wijzigingen voorgesteld in de Wet inkomstenbelasting BES (Wet IB BES) en de Wet loonbelasting BES (Wet LB BES).

Vastgoedbelasting (hoofdstuk IV Belastingwet BES)

Het verlaagde percentage van de vastgoedbelasting voor hotels in eigendom van niet-natuurlijke personen wordt aangepast van 11 percent naar 12 percent. In 2013 is deze verlaging voor hotels (in eigendom van niet-natuurlijke personen) met terugwerkende kracht tot 2011 ingevoerd: van 17,5 percent naar 10 percent. In het Belastingplan BES-eilanden 2025 is begonnen om deze tijdelijke verlaging stapsgewijs terug te brengen naar het normale tarief. De eerste aanpassing is

¹ Kamerstukken I 2010/11, 32500 VI, M.

² Aanwijzing 6.4 Toelaatbaarheid verzamelwetten (kcbr.nl).

per 1 januari 2025 in werking getreden waarbij het tarief van 10 percent naar 11 percent werd verhoogd. Per 1 januari 2027 zal dus een tweede aanpassing plaatsvinden.

Algemene bestedingsbelasting (hoofdstuk VI Belastingwet BES)

Voorgesteld wordt om tussen een moedermaatschappij en haar dochtermaatschappijen (zowel BES ondernemers als producenten) die aan een aantal wettelijke voorwaarden voldoen een fiscale eenheid te (laten) vormen voor de algemene bestedingsbelasting (ABB). De regeling komt in hoofdzaak overeen met de Arubaanse regeling in de Landsverordening belasting op invoer van goederen, over bedrijfsomzetten en additionele voorzieningen pps-projecten. De fiscale eenheid die die in Nederland in de Wet omzetbelasting 1969 (Wet OB 1968) geldt is erg complex en doet geen recht aan de vaak minder complexe vennootschapsstructuren die op de BES eilanden zijn opgezet. Ook is het voor de Belastingdienst lastig te bepalen of de Nederlandse criteria qua economische, financiële en organisatorische verwevenheid van toepassing zijn tussen lichamen die op de BES eilanden zijn gevestigd. Om die redenen is ervoor gekozen voor een relatief eenvoudige regeling zoals die in Aruba in het verleden is ingevoerd.

De fiscale eenheid in de ABB kan ertoe leiden dat er geen ABB wordt geheven over prestaties en leveringen tussen een moedermaatschappij en haar dochtermaatschappijen. Vooral voor de prijzen die eindgebruikers betalen voor diensten of producten kan de regeling een kostprijsverlagend effect hebben.

In de ABB zal voorts een nieuwe vrijstelling worden opgenomen waarbij de vervaardiging van zaken die in de landbouw worden gebruikt van ABB wordt vrijgesteld (conform de invoer van dergelijke zaken). Deze maatregel beoogt vooral om de lokale landbouw te stimuleren.

Overdrachtsbelasting (hoofdstuk VII Belastingwet BES)

De wijziging in de overdrachtsbelasting betreft een vrijstelling waarbij de overdracht van cultuurgrond kan worden vrijgesteld. Ook deze maatregel beoogt om, net als de eerder vermelde vrijstelling in de ABB, de lokale landbouw te stimuleren door fiscale belemmeringen te verminderen.

Formeel belastingrecht (hoofdstuk VIII Belastingwet BES)

In hoofdstuk 8 worden een aantal wijzigingen voorgesteld. Allereerst wordt een bevoegdheid in de wet voorgesteld om motorrijtuigen stil te laten houden om een dwangschrift ten uitvoer te leggen. Verder wordt voorgesteld een wettelijke bevoegdheid op te nemen om dwangschriften ook per post te kunnen laten bezorgen, een en ander met behoud van de rechtsbescherming van de inwoners en bedrijven van de BES-eilanden.

Daarnaast wordt een wijziging voorgesteld die verband houdt met de verplichting van de werkgever tot het indienen van een verzamelloonstaat. Omdat deze verplichting ook is opgenomen in de Wet LB BES kan de gelijklopende, in de Belastingwet BES opgenomen verplichting, komen te vervallen. In verband met deze voorgestelde wijziging is het nodig de met deze verplichting samenhangende boete- en strafbepalingen in de Belastingwet BES aan te passen. Daartoe worden in dit wetsvoorstel eveneens een voorstel gedaan. Tevens wordt voorgesteld de termijn voor het opleggen van een verzuimboete aan de administratieplichtige die niet voldoet aan de verplichting aan de inspecteur een opgave te verstrekken betreffende derden die werkzaamheden hebben

verricht te verruimen van één jaar tot vier jaren na afloop van het kalenderjaar waarop de opgave ziet.

Inkomstenbelasting

In de Wet IB BES worden twee wijzigingen voorgesteld. In de eerste plaats vervalt de bepaling die de verdeling van aftrekposten tussen echtgenoten in het jaar van echtscheiding regelt. Meer in het bijzonder ziet deze bepaling op de berekening van de verschuldigde belasting in geval van echtscheiding tussen gehuwden. Bij de verdeling van goederen in geval van een echtscheiding tussen gehuwden blijven de toerekeningsregels voor het restinkomen op verzoek van één of beide echtgenoten achterwege. Voor de berekening van de verschuldigde belasting wordt er in dat geval echter van uitgegaan dat de toerekeningsregels van toepassing zijn. De door beide echtgenoten tezamen verschuldigde inkomstenbelasting wordt vervolgens naar rato van ieders zuiver inkomen over beide echtgenoten omgeslagen. Het achterwege laten van de toerekeningsregels raakt dus uitsluitend de verdeling van de verschuldigde inkomstenbelasting over beide echtgenoten, niet de hoogte van de gezamenlijk verschuldigde inkomstenbelasting. In de praktijk is gebleken dat deze toerekeningsregels nadelig kunnen uitpakken voor de echtgenoot die geen belastingaanslag krijgt opgelegd omdat de belastingplichtige binnen 18 maanden na afloop van het belastingjaar aangifte heeft gedaan en er geen verrekening van voorheffingen meer plaatsvindt omdat het totaal van die voorheffingen de verschuldigde belasting niet of met niet meer dan USD 84 te boven gaat. De aanslag wordt dan vastgesteld op nihil. Ook zijn er knelpunten geconstateerd ten aanzien van de aftrekposten die één van de echtgenoten al voor het huwelijk genoot en die door de toerekeningsregels aan de andere echtgenoot kunnen toevallen. Om deze redenen wordt voorgesteld om deze toerekeningsregels bij echtscheiding te laten vervallen.

De tweede wijziging is een verduidelijking met betrekking tot de hoogte van de BVS. Per 1 januari 2025 is de BVS gekoppeld aan het WML. Op de BES-eilanden wordt het WML per eiland vastgesteld en kan het per eiland verschillen. Omdat op dit moment onduidelijkheid zou kunnen ontstaan welke van de drie bedragen van het WML moet worden gebruikt om de BVS voor alle inwoners van de BES-eilanden vast te stellen, wordt voorgesteld te verduidelijken dat de BVS altijd wordt gekoppeld aan het WML van het eiland waar dat het hoogste is.

Loonbelasting

In de Wet LB BES worden een drietal wijzigingen voorgesteld. Allereerst wordt voorgesteld de bepaling die regelt dat het krachtens wettelijk vruchtgenot aan een kind ontleent loon wordt geacht door een van de ouders te zijn genoten te laten vervallen. Na de laatste wijzigingen in het Burgerlijk Wetboek BES (BW BES), waarbij de bepaling dat elke ouder die het gezag heeft over zijn kind ook het vruchtgenot van diens vermogen heeft is komen te vervallen, heeft ook de in de eerste zin genoemde bepaling zijn belang verloren. Daarom komt deze te vervallen.

Verder wordt voorgesteld om met ingang van 1 januari 2027 de koppeling tussen het normbedrag voor de gebruikelijkloonregeling en de ontwikkeling van de BVS los te laten en het normbedrag jaarlijks te indexeren met de tabelcorrectiefactor. Door de steeds maar hoger wordende belastingvrije som is koppeling met het normbedrag niet meer ideaal. De verwachting is dat door deze voorgestelde maatregel de jaarlijkse stijging het normbedrag zal afvlakken.

Tot slot wordt voorgesteld een eindheffing te introduceren voor het loon ter zake van een door een inhoudingsplichtige aan een of meer werknemers ter beschikking gestelde auto indien die auto in verband met de aard van het werk doorlopend afwisselend door twee of meer werknemers wordt gebruikt en in verband daarmee bezwaarlijk is vast te stellen of en aan wie die auto ter beschikking is gesteld. De eindheffing is van toepassing indien de inhoudingsplichtige ervoor kiest dit loon aan te wijzen als eindheffingsbestanddeel. De door de inhoudingsplichtige verschuldigde eindheffing is bij benadering gelijk aan de belasting die de inhoudingsplichtige verschuldigd zou zijn indien hij het loon niet zou aanwijzen, maar de over dit loon verschuldigde belasting voor eigen rekening zou nemen. Voorgesteld wordt bij ministeriële regeling de mogelijkheid te geven tot het nader stellen van regels over de aanwijzing van dit loon.

Inwerkingtreding

Alle bepalingen van dit wetsvoorstel treden inwerking op 1 januari 2027.

3. Budgettaire aspecten

De meeste maatregelen in het wetsvoorstel betreffen kleine wijzigingen, technische en redactionele aanpassingen of verduidelijkingen van bestaande praktijken en zullen budgettair geen effect hebben. Enkele maatregelen die mogelijk wel budgettaire gevolgen kunnen hebben zijn onderzocht.

Vastgoedbelasting

De huidige opbrengst van de vastgoedbelasting bedraagt circa USD [PM] per jaar. Met een verhoging van het tarief met 1 procentpunt is de verwachte meeropbrengst USD [PM].

Loonbelasting

De aanpassing van het normbedrag bij het gebruikelijk loon wordt per 1 januari 2027 geïndexeerd met de tabelcorrectiefactor in plaats van een koppeling met de belastingvrije som. De belastingvrije som is momenteel gekoppeld aan het WML en de verwachting is dat het WML de komende jaren sterker stijgt dan de tabelcorrectiefactor. Hierdoor kent de maatregel budgettaire gevolgen. Voor de jaren 2020-2022 is het totaal aantal DGA's bekend. Hiervan geniet circa 10 percent een inkomen om en nabij het gebruikelijk loon. De inschatting is dat bij het aanpassen van het normbedrag dit alleen gevolgen heeft voor deze groep. Verder is de verwachting dat de komende jaren het WML 3,5 procentpunt per jaar meer zou stijgen dan de tabelcorrectiefactor op basis van historische ontwikkelingen. De kosten van deze maatregel komen daarmee uit op USD 60.000 in 2028 oplopend tot USD 380.000 in 2033, waardoor het uiteindelijke budgettaire effect nihil wordt verondersteld.

4. Uitvoeringsaspecten

PM

5. Doenvermogen

PM

6. Administratieve lasten/gevolgen voor bedrijfsleven en burger

PM

7. EU-aspecten

Aan dit wetsvoorstel zijn geen EU-aspecten verbonden omdat de BES-eilanden geen onderdeel uitmaken van de Europese Unie (EU).

8. Advies en consultatie

PM

9. Doelmatigheid, doeltreffendheid en evaluatie

PM

Internetconsultatie

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel I

Artikel I, onderdeel A (artikel 4.9 van de Belastingwet BES)

Via de vastgoedbelasting worden op de BES eilanden voordelen uit onroerende zaken belast. Deze voordelen, die volgens een wettelijke fictie 4 percent van de waarde van de onroerende zaak bedraagt, worden als hoofdregel belast tegen een tarief van 17,5 percent. Hierdoor geldt voor zover de waarde van de onroerende zaak daadwerkelijk in de heffing wordt betrokken een effectieve belastingdruk van 0,8 percent. In het Belastingplan 2013 is voor hotels (voor zover het genot ervan op grond van eigendom, bezit of beperkt recht berust bij een niet-natuurlijk persoon) een verlaagd tarief van 10 percent ingevoerd met terugwerkende kracht tot 1 januari 2011 tot en met 2024 voor deze belastingplichtigen een effectieve belastingdruk van 0,4 percent. De achtergrond van deze maatregel was dat de hotelsector beschikt over omvangrijke onroerende zaken die vanwege de ligging (vaak aan of met uitzicht op de zee en een gunstige windligging) veelal een zeer hoge waarde hebben, terwijl het werkelijke behaalde rendement (winstgevendheid) in die periode geen gelijke tred hield met het forfaitair rendement. Het toerisme op de BES eilanden, vooral op Bonaire, is in de afgelopen tien jaar echter fors toegenomen. Juist deze sector is een van de weinige bedrijvigheden die zeer succesvol is. De hogere vastgoedbelasting voor hotels van natuurlijke personen en vastgoed in gebruik voor andere doeleinden (winkels, kantoren, tweede woning) ten opzichte van het lagere tarief voor overige hoteleigenaren, is niet meer te rechtvaardigen.

Tegen deze achtergrond is in 2025 begonnen om deze ongelijkheid tussen de verschillende groepen eigenaren geleidelijk te verkleinen. Om rekening te houden met de omstandigheid dat de hotelsector vaak aan meerjarige contracten gebonden is (met bijvoorbeeld touroperators of luchtvaartmaatschappijen) wordt deze verhoging van het tarief stapsgewijs ingevoerd. Om die reden is het verlaagde tarief van de vastgoedbelasting op 1 januari 2025 verhoogd van 10 percent tot 11 percent. In de komende jaren zal dit tarief per twee jaar in stappen van 1 percentpunt worden aangepast aan het reguliere tarief van de vastgoedbelasting waaraan overige eigenaars worden onderworpen. Het kabinet stelt om die reden voor in 2027 het verlaagde tarief aan te passen van 11 naar 12 percent. Hierdoor zal voor een hoteleigenaar (niet-natuurlijk persoon) de effectieve belastingdruk stijgen van 0,44 percent van de waarde van de op de BES eilanden gelegen onroerende goederen (11 percent van 4 percent) naar 0,48 percent van de waarde (12 percent van 4 percent).

Artikel I, onderdeel B (artikel 6.8a van de Belastingwet BES)

Het voorgestelde artikel 6.8a, eerste lid, van de Belastingwet BES regelt een beperkte fiscale eenheid in de ABB. Een voordeel van een fiscale eenheid is dat onderlinge (interne) transacties tussen BES ondernemers of producenten die voldoen aan de criteria niet (meer) met ABB worden belast. Het vormen van een fiscale eenheid leidt ertoe dat er geen ABB wordt geheven tussen gelieerde ondernemers. Vooral voor de prijzen die eindgebruikers betalen voor diensten of

producten waarbij de leden van de fiscale eenheid zijn betrokken kan de regeling een kostprijsverlagend effect hebben. Een bijkomend administratief voordeel van de fiscale eenheid is dat alleen de moedermaatschappij een aangifte voor de ABB hoeven in te dienen in plaats van dat elke vennootschap afzonderlijk de aangifte indient. Daar staat tegenover dat het vormen van de fiscale eenheid voor de ABB betekent dat de dochtermaatschappij hoofdelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de niet afgedragen belasting van de moedermaatschappij.

Een fiscale eenheid is alleen mogelijk tussen vennootschappen met een in aandelen verdeeld kapitaal (naamloze vennootschap, besloten vennootschap, open commanditaire vennootschap en andere vennootschappen waarvan het kapitaal geheel of gedeeltelijk in aandelen is verdeeld), die op de BES eilanden zijn gevestigd en kwalificeren als producent of BES ondernemer voor de ABB. Hierbij dient de moedermaatschappij zowel juridisch als economisch direct alle aandelen van de dochtermaatschappij of dochtermaatschappijen te bezitten. Andere ondernemings- of samenwerkingsvormen, zoals een eenmanszaak, een commanditaire vennootschap (CV) of een vennootschap onder firma (v.o.f.) kunnen geen deel uitmaken van een fiscale eenheid dan wel een fiscale eenheid vormen. Ook stichtingen, stichtingen particulier fonds en verenigingen zijn van deelname in een fiscale eenheid voor de ABB uitgesloten. In die zin is de regeling dus beperkter dan de regeling onder de Wet OB 1968. De belasting wordt geheven bij de moedermaatschappij. Om praktische en uitvoeringstechnische redenen kunnen leden van de fiscale eenheid er niet voor kiezen om de belasting te laten voldoen door één van de dochtermaatschappijen.

Tussen de moedermaatschappij en de dochtermaatschappij die tezamen een fiscale eenheid vormen zal als hoofdregel altijd sprake zijn van financiële verwevenheid. Daarvan is immers sprake als meer dan 50 percent van de aandelen van de dochtermaatschappij, inclusief de zeggenschap daarover, direct in de handen van de moedermaatschappij is. Aan de andere kant hoeft tussen de moedermaatschappij en de dochtermaatschappij geen sprake te zijn van enige economische en organisatorische verwevenheid om een fiscale eenheid voor de ABB te vormen. De ondernemingen hoeven in hoofdzaak dus niet hetzelfde economische doel te hebben, zoals het bedienen van een gemeenschappelijke klantenkring. Ook hoeven de ondernemingen geen (aanvullende) activiteiten voor de andere onderneming uit te oefenen. De leiding van de dochtermaatschappij hoeft eveneens niet feitelijk ondergeschikt te zijn aan de leiding van de moedermaatschappij.

Aanvraag en beëindiging fiscale eenheid

Het voorgestelde artikel 6.8a, tweede lid, van de Belastingwet BES regelt dat slechts op schriftelijk verzoek vennootschappen die aan de voorwaarden voldoen als één ondernemer (de fiscale eenheid) worden aangemerkt, waarmee onderlinge prestaties buiten de heffing blijven.

In tegenstelling tot de regeling onder de Wet OB 1968 vloeit het bestaan van een fiscale eenheid niet van rechtswege uit de feiten voort. Alle betrokken vennootschappen die willen deelnemen in een fiscale eenheid zullen hiervoor een gezamenlijk schriftelijk verzoek moeten indienen bij de belastingdienst. Er is dus alleen sprake van een fiscale eenheid indien de inspecteur een daartoe strekkende beschikking neemt. De Belastingdienst kan niet op eigen initiatief een fiscale eenheid voor de ABB aannemen of vaststellen.

De fiscale eenheid bestaat dan vanaf de eerste dag van de maand volgende op die waarin de beschikking door de inspecteur is afgegeven. Het gevolg van deze beschikking is dat de fiscale eenheid belastingplichtig is en dat alle leden van de fiscale eenheid dan ook hoofdelijk

aansprakelijk worden gesteld voor de volledige ABB-schuld van de fiscale eenheid ongeacht bij welk onderdeel die schuld ontstaat.

Zodra niet meer wordt voldaan aan de voor het bestaan van een fiscale eenheid bestaat de fiscale eenheid niet meer. Dat zal vooral het geval zijn indien de moedermaatschappij een deel van (of alle) aandelen verkoopt, dan wel indien de moeder- of dochtermaatschappij ophoudt te bestaan en wordt geliquideerd. Op dat moment zullen de overige leden van de fiscale eenheid (de dochtermaatschappijen) weer zelfstandig ABB-plichtig worden met ingang van het begin van de maand waarin niet meer aan de voorwaarden van het vormen van een fiscale eenheid wordt voldaan. Voor de heffing van ABB eindigt de fiscale eenheid dus wel van rechtswege en de leden van de fiscale eenheid zullen dit dan ook tijdig aan de Belastingdienst moeten melden. Voor het niet melden van relevante wijzigingen kan dan ook de niet-afgedragen ABB worden nageheven en kan op grond van de artikelen 8.23 en 8.26 van de Belastingwet BES ten aanzien van de niet-aangegeven en afgedragen ABB een verzuim- of vergrijpboete worden opgelegd. De aansprakelijkheid voor ABB-schulden blijft ook in stand totdat het verbreken van de fiscale eenheid aan de inspecteur is gemeld. Zolang dit niet gebeurt, blijven de afzonderlijke leden van de fiscale eenheid (de dochtermaatschappijen) dan ook hoofdelijk aansprakelijk voor de ABB-schuld van de fiscale eenheid. De inspecteur geeft op de hier bedoelde (af)melding geen beschikking af. Dat betekent dat de eventuele bevestiging van de afmelding door de inspecteur geen rechtsingang biedt voor bezwaar.

In het voorgestelde artikel 6.8a, derde lid, van de Belastingwet BES wordt tot slot een delegatiebepaling opgenomen op grond waarvan bij ministeriële regeling nadere regels kunnen worden gesteld ter zake van de vorming, wijziging en beëindiging van de fiscale eenheid.

Artikel I, onderdeel C (artikel 6.11 van de Belastingwet BES)

Ten aanzien van het vergroten van de zelfredzaamheid van de openbare lichamen neemt de lokale landbouw een centrale positie in. Die positie wordt steeds belangrijker. Een van de doelstellingen van het kabinet is dat rond 2030 de landbouw meer structureel bijdraagt aan de lokale voedselvoorziening en economie. Hiervoor worden alternatieven en innovaties gestimuleerd zodat er een transitie wordt bereikt naar een natuur-inclusieve economie. Om dat doel te steunen wil het kabinet, mede op verzoek van vertegenwoordigers van de BES eilanden, een aantal fiscale belemmeringen weghalen. De vrijstelling is opgenomen in het voorgestelde artikel 6.11, eerste lid, onderdeel aa, van de Belastingwet BES stelt om die reden de levering vrij van goederen die lokaal worden geproduceerd en bedrijfsmatig worden aangewend in de uitoefening van landbouw (waaronder de techniek van aquaponics), veehouderij, tuinbouw of visserij; bijvoorbeeld een hekwerk om land af te bakenen. Hiermee wordt de productie en levering van deze goederen gelijkgesteld met de invoer van dezelfde producten. Die zijn namelijk wel van de heffing van ABB (bij invoer) vrijgesteld.

Artikel I, onderdeel D (artikel 7.4 van de Belastingwet BES)

Ten aanzien van de zelfredzaamheid van de openbare lichamen te vergroten neemt de landbouw een centrale positie in die steeds belangrijker wordt. Een van de doelstellingen van het kabinet is namelijk dat rond 2030 de landbouw aldaar ook meer structureel bijdraagt aan de lokale voedselvoorziening en economie. Hiervoor worden alternatieven en innovaties gestimuleerd zodat

er een transitie wordt bereikt naar een natuur-inclusieve economie. Om dat doel te steunen wil het kabinet, mede op verzoek van vertegenwoordigers van de BES eilanden een aantal fiscale belemmeringen weghalen. Naast de eerdergenoemde vrijstelling in de ABB wil het kabinet ook de overdracht van ten behoeve van de landbouw bedrijfsmatig geëxploiteerde cultuurgrond vrijstellen. Hiervoor wordt voorgesteld een vrijstelling op te nemen in artikel 7.4, eerste lid, onderdeel h, van de Belastingwet BES. Deze regeling stelt de overdracht vrij van grond, daaronder begrepen de rechten van erfpacht of beklemming (een eeuwigdurend, ondeelbaar zakelijk recht op een onroerende zaak van een ander) daarop, die bedrijfsmatig worden aangewend in de uitoefening van landbouw (waaronder de gecombineerde techniek van aquacultuur en hydrocultuur: veelal als aquaponics aangeduid), veehouderij, tuinbouw of visserij.

Artikel I, onderdeel E (artikel 8.24 van de Belastingwet BES)

Artikel 8.24, eerste lid, van de Belastingwet BES regelt dat de inspecteur ter zake van bepaalde verzuimen een boete van ten hoogste USD 2.800 kan opleggen. De verzuimen die op basis van het huidige artikel 8.24, eerste lid, van de Belastingwet BES beboetbaar zijn, betreffen het door een administratieplichtige niet, niet tijdig of niet volledig verstrekken van de opgave, bedoeld in artikel 8.87, tweede en derde lid, van de Belastingwet BES. Artikel 8.24, tweede lid, van de Belastingwet BES regelt de termijn waarbinnen de inspecteur een dergelijke boete kan opleggen.

De voorgestelde wijziging van artikel 8.24 van de Belastingwet BES houdt verband met de in artikel I, onderdeel K, van dit wetsvoorstel voorgestelde wijzigingen van de Belastingwet BES. Op grond van het voorgestelde artikel 8.24, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Belastingwet BES blijft het niet voldoen aan de verplichting op grond van artikel 8.87, tweede lid, van die wet een beboetbaar verzuim. Met artikel I, onderdeel Q, van dit wetsvoorstel wordt voorgesteld om artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES te laten vervallen. Artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES ziet op het jaarlijks indienen van een verzamelloonstaat met daarin per werknemer de gegevens die voor de belastingheffing van belang kunnen zijn. De verplichting jaarlijks een verzamelloonstaat in te leveren is eveneens opgenomen in artikel 19, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES. In het voorgestelde artikel 8.24, eerste lid onderdeel b, van de Belastingwet BES is daarom een verwijzing naar artikel 19, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES opgenomen in plaats van een verwijzing naar artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES. Hiermee blijft ook het niet voldoen aan de verplichting tot het inleveren van een verzamelloonstaat een verzuim waarvoor de inspecteur een bestuurlijke boete kan opleggen.

De in het voorgestelde artikel 8.24, tweede lid, onderdeel a, Belastingwet BES opgenomen termijn van vier jaar sluit aan bij de uitvoeringspraktijk waarin doorgaans eerst bij een boekenonderzoek wordt geconstateerd dat de administratieplichtige niet heeft voldaan aan de verplichting om binnen drie maanden na afloop van het kalenderjaar een opgave te verstrekken over derden die in dat kalenderjaar werkzaamheden of diensten hebben verricht. Deze boekenonderzoeken worden niet zelden later dan één jaar na afloop van het kalenderjaar waarin de verplichting is ontstaan ingesteld. Dat rechtvaardigt de voorgestelde termijn van vier jaar. De in het voorgestelde artikel 8.24, tweede lid, onderdeel a, Belastingwet BES opgenomen termijn van een jaar biedt de inspecteur wel voldoende tijd voor het opleggen van een verzuimboete, omdat dit verzuim eenvoudig te constateren is in de systemen van de Belastingdienst. Vooral omdat een inhoudingsplichtige als zodanig geregistreerd is bij de Belastingdienst, kan uit het

computersysteem op eenvoudige wijze worden afgeleid of de werkgever aan de verplichting tot het inleveren van een verzamelloonstaat heeft voldaan. Daarentegen is het voor de inspecteur niet steeds op voorhand duidelijk of een inhoudingsplichtige (als administratieplichtige) die in enig jaar betalingen aan derden-niet-werknemers doet de verplichting heeft een opgaaf van dergelijke betalingen te doen.

Artikel I, onderdeel F (artikel 8.47 van de Belastingwet BES)

Artikel 8.47 van de Belastingwet BES geeft regels over de inhoud waaraan een dwangschrift moet voldoen zodat het voor belastingschuldige duidelijk wordt aan wie het dwangschrift is gericht, op welke schuld het dwangschrift betrekking heeft, en op welke wettelijke grondslagen het dwangschrift berust. Thans wordt voorgesteld om aan de belastingschuldige duidelijker te maken dat tegen het dwangschrift in verzet kan worden gekomen door dit expliciet op het dwangschrift te vermelden. De regels over verzet zijn in artikel 8.53 van de Belastingwet BES opgenomen.

Artikel I, onderdeel G (artikel 8.48 van de Belastingwet BES)

In artikel 8.48, eerste lid, van de Belastingwet BES is wat betreft het betekenen van dwangschriften aangesloten bij de wijze van betekenen op de voet van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering BES (Wetboek Rv BES). Uitgangspunt daarbij is een persoonlijk contact tussen de belastingdeurwaarder en degene aan wie een exploot moet worden betekend. Indien een persoonlijk contact niet mogelijk blijkt, kan toch een rechtsgeldige betekening plaatsvinden op basis van artikel 2, eerste lid, Wetboek Rv BES.

Het voorgestelde artikel 8.48, tweede lid, van de Belastingwet BES biedt een extra mogelijkheid met betrekking tot de wijze van betekenen van een dwangschrift met bevel tot betaling. Hierbij wordt op twee punten afgeweken van de huidige wijze van betekenen: enerzijds van het uitgangspunt van persoonlijk contact en anderzijds van de tot nog toe gebruikelijke betekening door de deurwaarder.

In het voorgestelde artikel 8.48, tweede lid, van de Belastingwet BES wordt het de ontvanger die een dwangschrift (samen met het bevel tot betaling) kan betekenen door middel van bezorgen ervan per post. Overigens vaardigt ook nu al de ontvanger een dwangschrift uit en beslist of (en wanneer) het dwangschrift moet worden betekend. Het inschakelen van een deurwaarder heeft bij de normale postbezorging echter geen toegevoegde waarde. Nu het uitvaardigen en het besluit over het al dan niet betekenen al bij de ontvanger ligt, is het logischer dat de bezorging per post dan ook door (of namens) de ontvanger zal gebeuren. Indien het dwangschrift wordt uitgevoerd is in de tweede volzin van het voorgestelde artikel 8.48, tweede lid, van de Belastingwet BES geregeld dat de betekening van het bevel tot betaling geacht wordt te zijn betekend door de deurwaarder.

Het voorgestelde artikel 8.48, tweede lid, derde zin, van de Belastingwet BES bepaalt wat uit de ongeopende ter post te bezorgen envelop die het afschrift van het dwangschrift en het bevel tot betaling bevat, moet blijken. Met deze bepaling wordt bereikt dat in gevallen waarin per post wordt betekend, dezelfde voorschriften met betrekking tot de uit de envelop af te leiden informatie in acht worden genomen als die ingevolge artikel 2, eerste lid, Wetboek Rv BES in samenhang met artikel 8.48, eerste lid, van de Belastingwet BES gelden voor de gevallen waarin geen afschrift kan worden gelaten aan de belastingschuldige in persoon of een huisgenoot. De geadresseerde zal door

deze vermelding aangespoord worden kennis te nemen van de inhoud van de envelop en vervolgens contact op te nemen met de ontvanger. De gekozen formulering maakt overigens mogelijk dat gebruik wordt gemaakt van zogenaamde vensterenveloppen. Aangezien het ter post bezorgen van een afschrift van het dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling dezelfde rechtsgevolgen heeft als de klassieke wijze van betekenen, geldt voor het voorgestelde artikel 8.48, tweede lid, van de Belastingwet BES als datum van betekening de dag waarop de stukken ter post worden bezorgd. In de nieuwe opzet is ook de handeling van het ter post bezorgen van een afschrift van het dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling beslissend voor het antwoord op de vraag of een dwangsbijzetschrift rechtsgeldig is betekend en niet de ontvangst van de onderhavige stukken door de belastingschuldige.

Overigens is de keuze voor de voorgestelde nieuwe wijze van betekening van een dwangsbijzetschrift per post facultatief. In beginsel kan dus bij elk te betekenen dwangsbijzetschrift de keuze worden gemaakt tussen de twee wijzen van betekenen, tenzij betekenen per post wettelijk is uitgesloten. Zoals uit het voorgestelde nieuwe artikel 8.48, derde lid, van de Belastingwet BES blijkt, kan geen gebruik kunnen worden gemaakt van betekenen per post wanneer de ontvanger is gebleken dat de aanmaning de belastingschuldige niet heeft bereikt, of ingeval de invordering geschiedt met toepassing van artikel 8.52, tweede lid, onderdeel a of onderdeel b (situaties van versnelde invordering, waarbij het dwangsbijzetschrift nog moet worden betekend). Aangezien met het creëren van de mogelijkheid dwangsbijzetschriften per post te betekenen, is beoogd de invordering efficiënter en effectiever te laten verlopen, zal de Belastingdienst zoveel mogelijk gebruik maken van deze nieuwe wijze van betekenen.

In het voorgestelde artikel 8.48, derde lid van de Belastingwet BES wordt geregeld in welke gevallen verzending van een dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling per post geen toepassing vindt. De ontvanger zal moeten terugvallen op de klassieke wijze van betekenen door de belastingdeurwaarder indien er twijfels bestaan of de desbetreffende belastingschuldige (nog) op het bij de ontvanger bekende adres woont. Daartoe is in het voorgestelde artikel 8.48, derde lid, onderdeel a, van de Belastingwet BES geregeld dat indien de ontvanger is gebleken dat de aanmaning de belastingschuldige niet heeft bereikt, verzending van het dwangsbijzetschrift per post niet tot de mogelijkheden behoort. In de praktijk leent een dergelijk geval zich voor een onderzoek door de belastingdeurwaarder. In het voorgestelde artikel 8.48, derde lid, onderdeel b, van de Belastingwet BES wordt voor twee andere situaties betekening per post uitgesloten. In de eerste plaats betreft dit de situatie waarin de invordering geschiedt op grond van artikel 8.52, tweede lid, onderdeel a, van de Belastingwet BES. Dit ziet op de situatie waarin zich een grond voordoet voor toepassing van versnelde invordering en waarbij de aanmaning nog moet worden verstuurd of waarbij de bij de reeds verzonden aanmaning gestelde betalingstermijn wordt doorkruist; in elk geval betreft het een situatie van versnelde invordering waarin het dwangsbijzetschrift nog moet worden uitgevaardigd (en dus ook nog samen met het bevel tot betaling moet worden betekend). In dat geval kan betekening van het dwangsbijzetschrift alleen via de klassieke wijze plaatsvinden. Hiervoor zijn twee redenen. Ten eerste is dit een situatie waarbij een persoonlijk contact tussen belastingdeurwaarder en belastingschuldige zo veel mogelijk moet worden bewerkstelligd. Immers, op grond van artikel 8.52, tweede lid, onderdeel a, in samenhang met artikel 8.52, tweede lid, onderdeel b, van de Belastingwet BES kan terstond tot tenuitvoerlegging van het dwangsbijzetschrift worden overgegaan. Ten tweede zal de ontvanger in zo een geval op het dwangsbijzetschrift aangeven op

welke grond hij tot versnelde executie overgaat. Dit vraagt om een aanpak die buiten het massale proces dient plaats te vinden.

De tweede situatie die op grond van het voorgestelde artikel 8.48, derde lid, onderdeel b, van de Belastingwet BES van betekening per post wordt uitgesloten, is die waarin de invordering geschiedt op grond van het voorgestelde artikel 8.52, tweede lid, onderdeel b, van die wet. Dit betreft ook een situatie van versnelde invordering. Ook in dat geval zal het dwangsbijzetschrift alleen op de klassieke wijze kunnen worden betekend. In het voorgestelde artikel 8.48, vierde lid, van de Belastingwet BES wordt geregeld dat voor de toepassing van artikel 8.48a (nieuw) van die wet het dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling geacht wordt te zijn betekend twee dagen na de datum van de terpostbezorging. Een volgende stap in het dwanginvorderingsproces zal dan niet eerder worden genomen dan na ommekomst van een termijn van vier dagen na datum van terpostbezorging, tenzij de ontvanger nadien blijkt dat er reden is om versnelde invordering toe te passen. Immers, voor de toepassing van het voorgestelde artikel 8.48a (nieuw) van de Belastingwet BES wordt de betekenisdatum op twee dagen ná de werkelijke betekenisdatum gesteld en vanaf die fictieve betekenisdatum zullen nog de twee dagen die gepaard gaan met het bevel tot betaling in acht worden genomen. Wellicht ten overvloede wordt erop gewezen dat de fictieve betekenisdatum alleen geldt voor de met name genoemde artikelen. In andere gevallen geldt als datum van betekening de dag van terpostbezorging. Zo is het bijvoorbeeld vanaf de dag van terpostbezorging (de dag van betekening) dat de met het betekenen van het dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling gemoeide kosten door de belastingschuldige verschuldigd zijn.³ Een ander voorbeeld is dat de fictieve betekenisdatum evenmin geldt voor de versnelde invordering genoemd in artikel 8.52 van de Belastingwet BES. Ten slotte wordt nog gewezen op artikel 8.60, tweede lid, van de Belastingwet BES. Ook voor de stuiting van de verjaring door middel van het betekenen van een dwangsbijzetschrift per post geldt dat de betekenisdatum de dag is van terpostbezorging. De fictie die wordt voorgesteld in artikel 8.48, vierde lid, van de Belastingwet BES geldt namelijk niet voor artikel 8.60 van die wet.

Artikel I, onderdeel H (artikelen 8.48a en 8.48b van de Belastingwet BES)

Het voorgestelde artikel 8.48a, eerste lid, van de Belastingwet BES geeft nadere eisen waaraan voldaan moet worden, voordat tot tenuitvoerlegging van een per post betekend dwangsbijzetschrift over kan worden gegaan. Op grond van deze bepaling dient een hernieuwd bevel tot betaling door de belastingdeurwaarder betekend te worden, voordat het per post betekende dwangsbijzetschrift op grond van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering BES ten uitvoer kan worden gelegd. De betekening van het hernieuwd bevel tot betaling vindt plaats overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering BES met betrekking tot de betekening van exploitaten, dus in persoon aan de belastingschuldige of zijn huisgenoot dan wel door achterlaten van het bevel in de brievenbus van de belastingschuldige. Deze formaliteit is in het leven geroepen om zoveel mogelijk het persoonlijke contact tussen de belastingdeurwaarder en de belastingschuldige te behouden, waarmee de rechtsbescherming van de belastingschuldige gewaarborgd wordt. De belastingschuldige wordt dus nogmaals bij exploitat gewaarschuwd dat hij onmiddellijk moet

³ De uit artikel 2.2, onderdeel a, van het Uitvoeringsbesluit Belastingwet BES voortvloeiende kosten worden dan ook op de dag van terpostbezorging aan de belastingschuldige in rekening gebracht.

betalen. Aan de betekening van een hernieuwd bevel tot betaling zijn op grond van artikel 2.2, onderdeel b, van het Uitvoeringsbesluit Belastingwet BES USD 40 aan kosten verschuldigd. In het voorgestelde artikel 8.48a, tweede lid, eerste volzin, is gewaarborgd dat indien het dwangsbijzetschrift op de voet van artikel 8.48, tweede lid, is betekend (lees: betekend door middel van terpostbezorging), de belastingdeurwaarder (in opdracht van de ontvanger) niet in alle gevallen zonder meer tot tenuitvoerlegging van dat dwangsbijzetschrift kan overgaan. Hij zal daartoe in de gevallen waarin op grond van het Wetboek Rv BES voorafgaande aan de tenuitvoerlegging van het dwangsbijzetschrift eerst een bevel tot betaling moet worden betekend belastingschuldige nogmaals bij exploit moeten waarschuwen alsnog onmiddellijk te betalen. De belastingdeurwaarder zal daartoe een hernieuwd bevel tot betaling betekenen.

Voorgesteld wordt om ter zake van het vereiste van de betekening van een hernieuwd bevel aan te sluiten bij die situaties waarin het Wetboek Rv BES ook de betekening van een bevel tot betaling vereist. In die wet wordt niet in alle gevallen een bevel tot betaling vereist voorafgaand aan de tenuitvoerlegging van een executoriale titel. Zo is bijvoorbeeld bij een beslag onder derden (artikel 475 Wetboek Rv BES) of een beslag onder de schuldeiser zelf (artikel 479h van diezelfde wet) geen bevel tot betaling vereist.

De betekening van het hernieuwd bevel geschiedt overeenkomstig het Wetboek Rv BES. Dat wil zeggen dat de betekening van het hernieuwd bevel op de klassieke wijze dient te gebeuren. Het hernieuwd bevel houdt in een bevel om onmiddellijk te betalen. Indien echter de belastingdeurwaarder niemand thuis aantreft en geen afschrift kan achterlaten aan één van de personen genoemd in artikel 1, eerste lid, en artikel 2, eerste lid, Wetboek Rv BES (en dus de betekening overeenkomstig artikel 2, eerste lid, Wetboek Rv BES gebeurt), wordt aan het hernieuwd bevel een betalingstermijn van twee dagen gekoppeld. De belastingschuldige wordt hiermee opnieuw een termijn van twee dagen gegeven om de belastingschuld te voldoen (de gevallen die in aanmerking komen voor versnelde invordering daargelaten). Pas na het verstrijken van deze twee dagen kan tot tenuitvoerlegging van het ter post bezorgde dwangsbijzetschrift worden overgegaan. De extra termijn van twee dagen die gekoppeld is aan het hernieuwd bevel in de gevallen dat de belastingdeurwaarder niemand thuis aantreft, is bedoeld als extra waarborg voor de belastingschuldige. Indien de belastingdeurwaarder wel een afschrift van het hernieuwd bevel kan laten aan één van de personen, bedoeld in artikel 2, eerste lid, Wetboek Rv BES, zal hij bevelen om terstond te betalen. Voldoet de belastingschuldige (die dus al een aanslag, mogelijkwerwijs een betalingsherinnering, een aanmaning en een dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling heeft ontvangen) niet aan dit bevel, dan kan de belastingdeurwaarder terstond na de betekening van het exploit tot tenuitvoerlegging van het dwangsbijzetschrift overgaan (uiteraard tenzij de belastingschuldige alsnog betaalt op het hem betekende hernieuwd bevel).

Het voorgestelde derde lid ziet op de situatie dat de invordering geschiedt op grond van het voorgestelde artikel 8.52, tweede lid, onderdeel b, van de Belastingwet BES (dat wil zeggen er wordt versneld ingevorderd door de betalingstermijn van twee dagen die eerder is gesteld bij de betekening van het dwangsbijzetschrift met het bevel tot betaling, te doorkruisen en het dwangsbijzetschrift terstond ten uitvoer te leggen) en waarbij het dwangsbijzetschrift per post is betekend. In dat geval hoeft in afwijking van artikel 8.48a, tweede lid, geen hernieuwd bevel tot betaling te worden betekend. Hiermee wordt bewerkstelligd dat daar waar onder de huidige wetgeving versnelde invordering kan worden toegepast, dat ook kan indien een dwangsbijzetschrift per post is verzonden. Wellicht ten

overvloede wordt opgemerkt dat het geval van artikel 8.52, tweede lid, onderdeel b, van de Belastingwet BES ziet op situaties waarin reeds een dwangsbijzetschrift met bevel tot betaling is betekend en waarbij gronden aanwezig zijn om tot versnelde invordering over te gaan. Het moet dan niet uitmaken of die eerdere betekening waarbij het bevel tot betaling werd gedaan op de klassieke wijze is geschied dan wel via terpostbezorging.

Een voorwaarde voor het effectief kunnen optreden van de Belastingdienst bij handhavingsacties op basis van voertuigherkenning is de bevoegdheid om een bestuurder te verplichten zijn motorrijtuig tot stilstand te brengen. Het kabinet vindt het wenselijk om de Belastingdienst de wettelijke bevoegdheid te geven voertuigen staande te houden om belastingaanslagen te innen. Dit wordt geregeld in het eerste lid van het voorgestelde artikel 8.48b, eerste lid, van de Belastingwet BES. Het moet gaan om onbetaald gebleven belastingaanslagen waarvoor een dwangsbijzetschrift is betekend dat op naam is gesteld van de kentekenhouder van het betreffende motorrijtuig en waarop vervolgens geen betaling heeft plaatsgevonden. Daarnaast wordt in het voorgestelde artikel 8.48b, tweede tot en met vijfde lid, van de Belastingwet BES een aantal zaken van technische aard geregeld die erop gericht zijn deze bevoegdheid optimaal te kunnen benutten, namelijk:

- beslaglegging op alle dagen en uren van de week (tweede lid);
- het zo nodig betekenen van een hernieuwd bevel tot betaling aan de bestuurder van het voertuig indien de belastingschuldige niet in of op het voertuig wordt aangetroffen (derde lid);
- aan de eis dat de deurwaarder moet beschikken over de executoriale titel wordt ook voldaan indien hij deze in digitale vorm heeft (vierde lid);
- de mogelijkheid tot gerechtelijke bewaring zoals geregeld in het Wetboek Rv BES wordt nader ingevuld door bij ministeriële regeling een bedrag te bepalen wanneer de belastingdeurwaarder van deze mogelijkheid gebruik kan maken (vijfde lid).

Artikel I, onderdeel I (artikel 8.65b van de Belastingwet BES)

Het voorgestelde artikel 8.65b van de Belastingwet BES regelt de hoofdelijke aansprakelijkheid de dochtermaatschappij die op grond van artikel 6.8a, eerste lid, van de Belastingwet BES met de moedermaatschappij een fiscale eenheid voor de ABB vormt voor de door de moedermaatschappij verschuldigde ABB. Het betreft ook de daarmee verband houdende bestuurlijke boeten, interest en kosten van vervolging. Deze laatste uitbreiding volgt met zoveel woorden ook uit artikel 8.61 van de Belastingwet BES. Het betreft hier zowel de ABB op transacties binnen de BES eilanden als de ABB bij invoer. In het voorgestelde artikel wordt gesproken over de aansprakelijkheid voor de ABB die is "verschuldigd" door de moedermaatschappij. Dat geeft aan dat het moet gaan om een opeisbare ABB-schuld. Dat betekent dat op het moment van aansprakelijk stellen de ABB-schuld geformaliseerd moet zijn in een naheffingsaanslag en dat de naheffingsaanslag ook opeisbaar moet zijn. De betaaltermijn moet dus zijn verstreken.

De aansprakelijkgestelde participant (de dochtermaatschappij) in de fiscale eenheid is slechts aansprakelijk voor de aanvullende bedragen (bestuurlijke boeten, kosten en interest) als de dochtermaatschappij ter zake daarvan een verwijt kan worden gemaakt. Daarvan kan eerder

sprake zijn dan bij een aantal andere aansprakelijkheidsbepalingen. De verwevenheid van de participanten in de sfeer van de fiscale eenheid voor de ABB leidt er veelal toe dat een zodanige beïnvloeding van het betaalgedrag van de fiscale eenheid mogelijk is, dat ten aanzien van de niet-betaling al betrekkelijk snel sprake is van een verwijtbaarheid als bedoeld in artikel 8.61 van de Belastingwet BES. De aansprakelijkheid voor de bestuurlijke boete is beperkt tot die periode waarin de fiscale eenheid materieel bestond en waarop de boetes betrekking hebben.

Artikel I, onderdeel J (artikel 8.74 van de Belastingwet BES)

Voorgesteld wordt om in artikel 8.74, eerste lid, onderdeel j, van de Belastingwet BES de verwijzing naar artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES te vervangen door een verwijzing naar artikel 19, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES. Dit houdt verband met het voorgestelde vervallen van artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES, omdat de verplichtingen die voortvloeien uit dat artikel gelijk zijn aan de uit artikel 19, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES voortvloeiende verplichting tot het verstrekken van loongegevens van de werknemer.

Artikel I, onderdeel K (artikel 8.87 van de Belastingwet BES)

De in artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES neergelegde verplichting van de administratieplichtige om jaarlijks aan de inspecteur opgave te doen betreffende personen die in het voorafgaande kalenderjaar tot hem in dienstbetrekking hebben gestaan, ziet op het jaarlijks indienen van een verzamelloonstaat met daarin per werknemer de gegevens die voor de belastingheffing van belang kunnen zijn. De verplichting jaarlijks een verzamelloonstaat in te leveren is eveneens opgenomen in artikel 19, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES en nader uitgewerkt in daarop gebaseerde lagere regelgeving. De in artikel 8.87, derde lid, van de Belastingwet BES opgenomen verplichting is overbodig en kan daarom vervallen.

Artikel II

Artikel II, onderdeel A (artikel 20 van de Wet inkomstenbelasting BES)

Bij de verdeling van goederen in geval van een echtscheiding tussen gehuwden blijven de toerekeningsregels voor het restinkomen op verzoek van één of beide echtgenoten achterwege. Voor de berekening van de verschuldigde belasting mag er echter van worden uitgegaan dat de toerekeningsregels wel van toepassing zijn. De door beide echtgenoten tezamen verschuldigde inkomstenbelasting wordt vervolgens naar rato van ieders zuiver inkomen over beide echtgenoten omgeslagen. Het achterwege laten van de toerekeningsregels raakt dus uitsluitend de verdeling van de verschuldigde inkomstenbelasting over beide echtelieden, niet de hoogte van de gezamenlijk verschuldigde inkomstenbelasting. Niettemin blijkt in de praktijk dat deze toerekeningsregel nadelig kan uitpakken voor één van de echtgenoten, meer in het bijzonder de echtgenoot die geen belastingaanslag krijgt opgelegd op basis van artikel 41b, tweede lid, Wet IB BES, waardoor de loonbelasting als eindheffing geldt. Ook zijn er vele knelpunten gesignaleerd ten aanzien van aftrekposten die één van de echtgenoten reeds voor het huwelijk genoot en door de toerekeningsregel aan de andere echtgenoot kan toevallen. Om aan deze onduidelikheden een einde te maken wordt voorgesteld om deze regel te laten vervallen.

Artikel II, onderdeel B (artikel 25 van de Wet inkomstenbelasting BES)

Artikel 25, eerste lid, Wet IB BES regelt de koppeling van de belastingvrije som aan het wettelijk minimumloon, zoals is opgenomen in artikel 9 van de Wet minimumlonen BES. Dit bedrag wordt vermenigvuldigd met een factor 2.080 en verminderd met een bedrag van USD 280 (de vaste kostenaf trek van artikel 9, derde lid, Wet IB BES). Abusievelijk is vorig jaar niet gespecificeerd dat er drie minimumlonen op de BES eilanden gelden en dat bij de koppeling van de belastingvrije som voor alle inwoners van de BES eilanden wordt aangegrepen bij het hoogste minimumloon. De aanpassing die wordt voorgesteld, herstelt deze onduidelijkheid door te specificeren dat het gaat om het hoogste van de drie bedragen, genoemd in artikel 9, eerste lid, van de Wet minimumlonen BES. Deze bepaling zal met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2025 in werking te treden.

Artikel III

Artikel III, onderdeel A (artikel 6 van de Wet loonbelasting BES)

Op de BES eilanden heeft de ouder het wettelijke vruchtgenot van het inkomen uit arbeid van zijn of haar inwonende minderjarige kinderen. Niettemin is reeds in 2001 de regeling inzake het wettelijke vruchtgenot gewijzigd en is na de staatkundige transitie in artikel 1:253I van het Burgerlijk Wetboek BES (BW BES) opgenomen. De regeling kwam erop neer dat de ouder die het gezag uitoefent over zijn kind het vruchtgenot van het vermogen had. Na de laatste wijzigingen van artikel 1:253I BW BES, waarbij de bepaling dat elke ouder die het gezag over zijn kind uitoefent ook het vruchtgenot van diens vermogen heeft is komen te vervallen, heeft de regeling zijn belang verloren en is er geen reden meer om artikel 2, derde lid, Wet LB BES te laten bestaan.

Artikel III, onderdeel B (artikel 6d van de Wet loonbelasting BES)

In artikel 6d, eerste lid, onderdeel c, Wet LB BES is het normbedrag voor de gebruikelijkloonregeling (normbedrag) opgenomen. Dit normbedrag bedroeg van 2011 tot en met 2022 USD 14.000, werd in 2023 eenmalig verhoogd tot USD 25.000 en wordt sinds 2024 gesteld op een bedrag dat gelijk is aan tweemaal de belastingvrije som, bedoeld in artikel 24, tweede lid, Wet IB BES. De belastingvrije som is de laatste jaren aanmerkelijk verhoogd. Door de koppeling aan de belastingvrije som is het normbedrag eveneens aanzienlijk gestegen. In 2025 bedraagt het normbedrag ($2 \times \text{USD } 21.373 =$) USD 42.746.

Voorgesteld wordt om de koppeling tussen de ontwikkeling van de belastingvrije som en het normbedrag met ingang van 1 januari 2027 los te laten en het normbedrag te stellen op een vast bedrag, dat op grond van het voorgestelde artikel 6d, zesde lid, Wet LB BES jaarlijks wordt geïndexeerd. Daartoe wordt voorgesteld om het normbedrag per 1 januari 2027 vast te stellen op een bedrag dat gelijk is aan tweemaal de belastingvrije som van 2026. Dit bedrag wordt aan het begin van het kalenderjaar 2027 geïndexeerd door deze te vermenigvuldigen met de tabelcorrectiefactor, bedoeld in artikel 25, tweede lid, Wet IB BES, en vervolgens afgerond op een veelvoud van USD 1.000. Door die afronding heeft indexatie niet noodzakelijk tot gevolg dat het normbedrag elk jaar verandert. Indien in het voorafgaande jaar een dergelijke afronding is toegepast, kan bij vervanging van het betreffende bedrag worden uitgegaan van het niet-aferonde bedrag.

Artikel III, onderdeel C (artikel 20 van de Wet loonbelasting BES)

Voorgesteld wordt om in artikel 20, eerste lid, onderdeel b, Wet LB BES een eindheffing te introduceren voor een door een inhoudingsplichtige aan een of meer werknemers ter beschikking gestelde auto die in verband met de aard van het werk doorlopend afwisselend door twee of meer werknemers wordt gebruikt voor het verrichten van werkzaamheden. "Eindheffing" wil zeggen dat niet de individuele werknemer, maar de inhoudingsplichtige de belasting over een loonvoordeel verschuldigd is. Bij toepassing van deze eindheffing wordt het autokostenforfait niet meer toegepast per individuele werknemer aan wie een auto ter beschikking is gesteld, maar wordt het autokostenforfait toegepast per auto, waarbij de verschuldigde belasting op kalenderjaarbasis wordt bepaald op een bedrag dat is afgeleid van de reguliere toepassing van het autokostenforfait. Wanneer een inhoudingsplichtige aan de werknemer voor het verrichten van werkzaamheden een auto ter beschikking stelt, is het autokostenforfait van toepassing: op jaarbasis wordt 15 percent van de nieuwwaarde van de auto (het loonvoordeel) tot het loon van de werknemer gerekend. Wordt de auto aan meerdere werknemers ter beschikking gesteld, dan wordt het autokostenforfait voor iedere werknemer naar tijdsgelang toegepast voor de duur waarin de auto hem ter beschikking is gesteld. Als de werknemer doet blijken dat de auto niet voor privédoeleinden, waaronder woon-werkverkeer, wordt gebruikt, dan hoeft voor deze werknemer ter zake van de terbeschikkingstelling van de auto niets tot het loon te worden gerekend. De vormgeving van het autokostenforfait op de BES eilanden verschilt op enkele punten van dat in Nederland. In Nederland is het autokostenforfait niet van toepassing als de werknemer doet blijken dat hij op kalenderjaarbasis niet meer dan 500 kilometer voor privédoeleinden heeft gebruikt. Om op de BES eilanden aan toepassing van het autokostenforfait te ontkomen, moet de werknemer doen blijken dat hij de auto helemaal niet voor privédoeleinden heeft gebruikt. In Nederland wordt woon-werkverkeer aangemerkt als zakelijk, terwijl dat op de BES eilanden als privéverkeer wordt aangemerkt. Daar staat tegenover dat het bijtellingspercentage op de BES eilanden zeven procentpunten lager is dan in Nederland voor auto's waarvoor geen verlaagd percentage geldt. In Nederland wordt de loonbijtelling afgeleid van de cataloguswaarde, op de BES eilanden van de nieuwwaarde van de auto.

De vormgeving van het autokostenforfait op de BES eilanden zal, in geval een werknemer buiten de openingstijden van het bedrijf van de werkgever beschikbaar moet zijn (en kan worden opgeroepen voor het verrichten van werkzaamheden en daarvoor de hem voor het verrichten van die werkzaamheden ter beschikking gestelde auto mee naar huis moet nemen) ertoe leiden dat deze werknemer het bewijs dat de auto niet voor privédoeleinden wordt gebruikt niet kan leveren. Voor de inhoudingsplichtige kan het lastig en zeer bewerkelijk zijn om bij gebruik van een auto door verschillende werknemers vast te stellen welke werknemers het bewijs moeten leveren dat de desbetreffende auto niet voor privédoeleinden wordt gebruikt waardoor de bijtelling wordt voorkomen. Moet er worden bijgeteld, dan is het voor de inhoudingsplichtige eveneens lastig en bewerkelijk om bij een auto die door meer werknemers wordt gebruikt te bepalen of en aan wie op welk moment de auto ter beschikking is gesteld en voor iedere individuele werknemer het tot het loon te rekenen bedrag te bepalen. Het gevolg daarvan kan zijn dat de inhoudingsplichtige achteraf wordt geconfronteerd met naheffingen met boetes. Dergelijke situaties kunnen worden voorkomen door invoering van een eindheffing. Bij toepassing van deze eindheffing wijst de inhoudingsplichtige weliswaar het loonvoordeel aan van iedere werknemer die de auto gebruikt,

maar heeft hij dat loonvoordeel niet op persoonsniveau vast te stellen. In plaats daarvan wordt omwille van de eenvoud de verschuldigde belasting op kalenderjaarbasis gesteld op een percentage van de nieuwwaarde van de auto. Deze eindheffing bespaart de inhoudingsplichtige de moeite van het nemen van (voor de bedrijfsorganisatie zeer belastende) beheersmaatregelen, zoals maatregelen om te voorkomen dat de auto mede voor privédoeleinden wordt gebruikt, dan wel het bijhouden welke auto wanneer aan welke werknemer ter beschikking is gesteld en het toetsen van door verschillende werknemers opgestelde kilometeradministraties. Toepassing van deze eindheffing leidt voor de inhoudingsplichtige tot een aanzienlijke verlaging van de administratieve lasten.

De vormgeving van het autokostenforfait op de BES eilanden rechtvaardigt dat de eindheffing, anders dan in Nederland, niet alleen van toepassing bij gebruik van een bestelauto, maar ook wanneer voor het verrichten van de werkzaamheden een personenauto wordt gebruikt. Op de BES eilanden is het niet ongebruikelijk dat voor het verrichten van wacht- en piketdiensten en daarmee vergelijkbare diensten, ook personenauto's ter beschikking worden gesteld.

De eindheffing is facultatief. De inhoudingsplichtige kan ervoor kiezen het loonvoordeel aan te wijzen als eindheffingsbestanddeel, maar is daartoe niet verplicht. Kiest de inhoudingsplichtige er niet voor het loonvoordeel aan te wijzen als eindheffingsbestanddeel, dan moet hij het autokostenforfait toepassen voor iedere individuele werknemer aan wie de auto voor het verrichten van werkzaamheden ter beschikking wordt gesteld en die niet heeft doen blijken dat hij de auto niet voor privédoeleinden heeft gebruikt. Deze eindheffing is bedoeld voor de auto die in verband met de aard van het werk doorlopend afwisselend wordt gebruikt door ten minste twee verschillende werknemers, in de praktijk ook wel poolauto (of company car) genoemd.

De term 'doorlopend' houdt verband met de bestemming van de auto en wil zeggen dat de auto bij voortdurend bestemd is om afwisselend te worden gebruikt door twee of meer werknemers. De eindheffing is dus niet bedoeld voor de auto die bij voortdurend ter beschikking wordt gesteld aan één werknemer en door deze werknemer wordt gebruikt (de persoonsgebonden auto). Als de bestemming van de auto wordt gewijzigd, waardoor niet meer wordt voldaan aan de voorwaarde dat deze doorlopend afwisselend wordt gebruikt door twee of meer verschillende werknemers, kan het loonvoordeel niet langer worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel. In dergelijke gevallen is de eindheffing vanaf het moment dat de bestemming van de auto wijzigt niet meer van toepassing en moet het loonvoordeel weer tot het loon van de individuele werknemer worden gerekend. Dat de auto door twee of meer werknemers wordt gebruikt moet verband houden met de aard van de werkzaamheden. Te denken valt aan het hebben van wacht- of oproepdiensten, waarbij de werknemer gedurende een bepaalde periode beschikbaar moet zijn en kan worden opgeroepen voor het verrichten van werkzaamheden en daarvoor de auto mee naar huis moet nemen. Dat kan bijvoorbeeld spelen bij een auto die bestemd is te worden gebruikt voor onderhouds- en servicediensten en die in de praktijk door meerdere monteurs wordt gebruikt. Steeds een van deze monteurs moet buiten de gebruikelijke werktijd (bijvoorbeeld in het weekend) op afroep beschikbaar zijn en neemt om die reden de auto mee naar huis.

De term 'afwisselend' wil zeggen dat de auto door twee of meer werknemers wordt gebruikt voor de werkzaamheden waarvoor de auto bedoeld is. Dat afwisselende gebruik zal doorgaans volgtijdelijk zijn, maar er moeten voor het verrichten van de werkzaamheden tegelijkertijd dus meer werknemers zijn dan er auto's bestemd voor het verrichten van de werkzaamheden

beschikbaar zijn. Door de veelheid aan mogelijke verschillende situaties in de praktijk wordt er vooralsnog voor gekozen geen exacte grens op te nemen voor de lengte van de periode waarin de auto door één werknemer wordt gebruikt. Diezelfde praktijk zal moeten uitwijzen of het op een later moment alsnog nodig is dergelijke grenzen op te nemen. Vooralsnog wordt volstaan met enkele voorbeelden.

Voorbeeld 1

Een bedrijf heeft drie bestelauto's en zeven servicemonteurs. De bestelauto's worden gebruikt voor servicediensten. Bij een melding gebruiken de werknemers willekeurig een van de beschikbare bestelauto's. In deze situatie wordt de auto in verband met de aard van de werkzaamheden doorlopend afwisselend door twee of meer werknemers gebruikt en mag het loonvoordeel worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel.

Voorbeeld 2

Twee werknemers krijgen voor het verrichten van hun werkzaamheden ieder een auto ter beschikking gesteld. Ze besluiten deze auto's dagelijks te ruilen. In deze situatie houdt het doorlopend afwisselend gebruik geen verband met de aard van het werk. Er is voor beide werknemers sprake van een persoonsgebonden auto. Aanwijzing van het loonvoordeel als eindheffingsbestanddeel is voor deze auto's niet mogelijk.

Voorbeeld 3

Werknemer A krijgt vanaf 1 juli een auto ter beschikking gesteld. Na drie maanden krijgt werknemer A een andere functie en wordt de auto ter beschikking gesteld aan werknemer B. Werknemer A en werknemer B verrichten beiden dezelfde werkzaamheden. De auto wordt weliswaar gebruikt door twee werknemers, maar het is de vraag of de aard van de werkzaamheden met zich brengt dat de auto bestemd is om doorlopend afwisselend aan twee of meer werknemers ter beschikking te worden gesteld. Het bewijs daarvoor is aan de inhoudingsplichtige die het loonvoordeel wil aanwijzen als eindheffingsbestanddeel.

Omdat sprake is van een facultatieve eindheffing wordt ervan uitgegaan dat de inhoudingsplichtige de belasting die over het autokostenforfait verschuldigd is, in de genoemde situatie voor eigen rekening wenst te nemen. Voorgesteld wordt hiermee bij de tariefstelling rekening te houden en de belasting te bepalen op 7,5 percent van de nieuwwaarde van de auto. Dat is ongeveer gelijk aan het gemiddelde van de gebruteerde tarieven van de eerste en tweede tariefschijf (thans 43,7 percent en 54,8 percent) vermenigvuldigd met het autokostenforfait (15 percent van de nieuwwaarde van de auto). Ook met deze tariefstelling wijkt de voorgestelde eindheffing af van de eindheffing voor bestelauto's in Nederland.

Ingevolge het voorgestelde artikel 20, eerste lid, onderdeel b, Wet LB BES kunnen bij ministeriële regeling regels worden gesteld met betrekking tot de aanwijzing van het genoemde loonvoordeel. Die regels zullen zien op de wijze waarop het loonvoordeel door de inhoudingsplichtige moet worden aangewezen, de wijze waarop de inhoudingsplichtige de aanwijzing van het loonvoordeel beëindigt en de wijze waarop dit wordt vastgelegd en geadministreerd.

Artikel IV (inwerkingtreding)

Deze regeling treedt in werking met ingang van 1 januari 2027.

Internetconsultatie